

AMK Nyhedsbrev Nr. 3 November 2012

ALDRIG MERE KRIG stiftet 17. oktober 1926 Dansk sektion af
War Resisters International (Krigsmodstandernes internationale Forbund)



Pacifisme
Militærnægtelse
Civil ulydighed
Ikkevold
Freds – og
Konfliktløsning



I dette nummer

AMKs nye bog om pacifisme – af Majken Jul Sørensen	2	<p>Ludvig Holberg: <i>Skam faae den der først fandt paa Kriig. Det er jo uriimeligt, at Folck skal gaae hen og myrde dem, som man icke kiender.</i> Ulysses von Itacia II 4</p> <p>Reserver tid i foråret til AMKs Årsmøde 13.-14. april i Kompedallejren</p>
Militæret hugger fra besparelser – af Geert Grønnegaard	2	
Den tvungne værnepligt ER afskaffet – af Henning Sørensen	3	
Kommentarer – af Peter Henning	4	
Russiske atombomber opvarmer USA – af Tom Paamand	4	
Det atomvåbenindustrielle kompleks – af Holger Terp	4	
Militærnægter-sten gen-indviet og gen-ødelagt	5	
Tale ved indvielsen af Mindestenen – af Henning Sørensen	6	
Fredsvagt ved Christiansborg i 11 år – af Minna Skaft Jensen	7	
EU-militær og Nobels fredspris – Af Holger Terp	8	
Demokrati skaber fred – ikke EU – af Lave K. Broch	9	
Er EU en fredsforkjempere? – Af Fredrik S. Heffermehl	9	
Nobels Fredspris til AMK! – af Tom Paamand	10	
Din pensionskasse tjener på dronekrig – af Tom Paamand	10	
Tyrkere imod krig med Libyen – af STS	11	
Antikrig – fra bevægelse til netværk – af Lene Junker	12	

PÅ BARRIKADERNE FOR FRED

- inspirerende historier om ikkevold

Læs vores nye bog "På barrikaderne for fred" af Majken Jul Sørensen. Majken Jul Sørensen er fredsforsker og fredsaktivist, og har samlet gode historier fra hele kloden om fredelig konfliktløsning under krig og væbnet konflikt. Her er svar på det evige spørgsmål til fredsaktivister, om hvilke andre muligheder end bomber, der findes. Bogen kommer ikke med teoretiske påfund, men med detaljeret historie om fredelige løsninger, og hvordan de blev udført og fungerede – i virkeligheden.

Verdenshistorie fortælles ofte i glimt fra krig til krig. Denne fagbog ser på de glemte historier, hvor krigen ikke kom, og konflikter blev løst med fredelige midler. Volden er aldrig uundgåelig, men et valg – måske kun valgt på grund af uvidenhed om de ikkevoldelige alternativer. Selv midt i et krigshelvede er der altid mennesker, som arbejder for fred uden selv at ty til vold. Gennem solidaritet og samarbejde skaber de lokale fredssamfund, og trodser brutalitet og undertrykkelse. "På barrikaderne for fred" giver disse modige mennesker en stemme, og viser at en anden verden er mulig.

Jan Øberg, leder af Den Transnationale Stiftelse for Freds- og Fremtidforskning, skrev at dette var:

– En usædvanligt vellykket folkeoplysende bog, der klart viser at ikkevolden er mere effektiv som positiv forandringsmetode end krig, interventioner og anden vold. En ikkevoldens og fredens ABC for danskere – både dem der tror på krigene vi deltager i, og dem der ikke rejser sig mod dem. Punkterer undervejs på en saglig måde en række myter, der desværre stadig flourerer i medier og politik. Denne bog er et ikkevoldeligt våben af kundskab, klogskab og kilderigdom, støttende sig på en usædvanlig bred akademisk kundskab. Bogen bør blive en bestseller, da den taler til alle og åbner for dialog. Anbefales på det varmeste!

Og professor Vibeke Vindeløv fra Københavns Universitet:

– En vigtig bog om ikkevold som vejen til en fredelig fremtid og en retfærdig verden. Indeholder mange gode eksempler på modet til at stå op overfor magthavere til trods for stor personlig risiko. Bogen viser, at vejen til en bedre verden ikke går gennem mere vold, men derimod kan opnås ved at såkaldt almindelige mennesker står sammen for at synliggøre overgreb, moralsk forfald, udnyttelse og undertrykkelse. Bogen understreger alles ansvar for ikke passivt at se til, men på hver vor måde og med hver vores evner og midler at arbejde for en mere retfærdig verden.



Endelig skrev Else Hammerich, seniorrådgiver for Center for Konfliktløsning, at: – Værket er en sand guldgrube af fortællinger om modige og effektive kampagner for ligeværd – uden brug af trusler og vold. Majken Jul Sørensen er fredsforsker og fredsaktivist. Hendes bog om ikkevoldelige muligheder i denne verden er nøgtern, kritisk og fagligt solid. Jeg anbefaler bogen til alle, som teoretisk og praktisk er optaget af, hvordan man kan bryde voldens onde spiral hen mod en mere menneskelig fremtid. Læs bogen og bliv klogere – ikkevold har nyttet, nytter stadig og kan vise resultater, som kun få kender til.

Majken Jul Sørensens bog er på 300 sider og udgivet i samarbejde med Aldrig Mere Krig. Den kan købes til medlemspris for kun 195 kroner. Årets julegave!
AldrigMereKrig.dk/komntar/barrikade.htm

MILITÆRET HUGGER FRA BESPARELSERNE

Af Geert Grønnegaard

Det tegner til, at det snart bliver alvor med besparelser på forsvaret. Jeg gætter på, at man i praksis vil afskaffe værnepligten og dermed hele militærnægterordningen. Det må dog ses som en vigtig delsejr efter snart 90 års AMK-arbejde. Når det så bliver et rent professionelt militær, kan det kun styres politisk ligesom man gør med grønlandske slædehunde: Man skal sulte dem så meget, at de nok knurrer, men ikke bider. Forsvaret, der har indset, hvad klokken er slået, er selv kommet med et par små bud til spareøvelsen.

Man nedlægger et par kaserner og sælger noget af udstyret. Med kasernerne vil man først se et rend af borgmestre, som vil klage over at miste gode skatteydere, men ellers er det da i orden. Så bliver der åbnet for salg af bygninger og øvelsesarealer. I Ninn Hansens tid som forsvarsminister – og både før og efter fik man indført et helt nyt langt ord og begreb i det danske sprog: "Provenufinansierungsordningen". Man (Ninn Hansen) benævnte de nedlagte kaserner "Forsvarets Arealer", og fortsatte med at provenuet fra deres salg selvfølgelig skulle tilgå forsvaret til yderligere rationalisering, dvs. oprustning.

Men det skulle da bare mangle. At en lejer/bruger bare lige skulle kunne udbyde og sælge hele molevitten og indkassere salgsprisen. Disse "arealer", næsten 30.000 hektar af Danmarks jord, havde vores forfædre købt og stillet til rådighed for militære øvelser. Når så jord og bygninger ikke mere skal bruges af militæret, står det ejeren/folket/samfundet frit til at bestemme deres ny anvendelse.

Aldrig Mere Krig gjorde i 1990erne en stor indsats for at præcisere dette forhold, og fik medhold af flere politikere. Især Ekstra Bladet var dygtige til at skære det ud i pap. Det endte med at man i et par korte år før 2000 ikke talte om og brugte provenufinansiering.

Men så kom det dog alligevel igen, direkte nævnt i de to seneste forsvarsforlig. Det bliver dog ikke rigtigere af den grund. Måske vil vi igen blive nødt til at kæmpe for folkets råderet over egen jord og bede Ekstra Bladet om at hjælpe os. Så er der det med udstyret – våben og krigsmateriel. Her kommer den radikale Niels Helveg

AMK Nyhedsbrev – Nummer 3 – November 2012

Petersen ind fra sin tid som udenrigsminister i 1997. Da skrev han (eller ambassadøren) i FN under på en anbefaling til alle medlemslande om at lade alle våben destruere, som var blevet udfaset fra landenes væbnede styrker, så de ikke skulle falde i hænderne på illegale eller kriminelle. Kort tid derefter orienterede Niels Helveg Folketinget om beslutningen, og fik den dermed ratificeret.

De våbenansvarlige indenfor Forsvaret, Hjemmeværnet og Politiet har imidlertid været meget tungnemme overfor denne beslutning. Den kunne da vel ikke gælde for "deres" våben? Forsvaret har solgt/foræret af de udfasede våben til baltiske lande og Zimbabwe, og Politiet under Lene Espersen solgte alle 10.000 af deres gamle tjenestepistoler til genbrug.

Selv da hun blev gjort opmærksom på destruktionsforpligtelsen, og der kun var en container tilbage med pistoler, skulle den da også liiige sælges først, "for en aftale er en aftale". Inden de kommer for godt i gang med et nyt udsalg, må Niels Helveg og Co. derfor minde dem om, at hans aftaler altså også er aftaler.

DEN TVUNGNE VÆRNEPLIGT BLEV AFSKAFFET FOR 95 ÅR SIDEN

Af Henning Sørensen

Regeringen vil gerne afskaffe den tvungne værnepligt. Imidlertid forholder det sig så, at den tvungne værnepligt forstået som den tvungne soldatertjeneste blev afskaffet da Danmark den 13. december 1917 fik sin første (og verdens anden) militærnægterlov. Antallet af militærnægtere har svinget meget gennem årene. Den første halve snes år kunne nægtertallet tælles på en hånds fingre.

Da Aldrig Mere Krig blev stiftet i 1926 satte denne straks ind med agitation for militærnægtelse, antallet af militærnægtere steg markant, og der blev åbnet endnu en militærnægterlejr i Kompedal mellem Silkeborg og Herning. Under besættelsen var militærnægterlejrene i drift indtil regeringen gik af den 29. august 1943.

Efter krigen fik især medlemskabet af NATO nægtertallet til at stige. I forbindelse med grundlovsrevisionen i 1953 forsøgte Aldrig Mere Krig, desværre forgæves, at få retten til militærnægtelse grundlovssikret. Antallet af militærnægtere nåede sit hidtidige højdepunkt i 1978, hvor 1180 unge mænd nægtede at trække i krigsgudens kakihabit.. I 2011 var det tilsvarende tal 99.

I betragtning af at kun 5% af denne årgang blev tvangsudskrevet, er dette tal ikke så ringe endda. Problemet er det meget store antal af unge af begge køn der formeligt står i kø for frivilligt at blive soldater.

Årsagerne til denne ulykkelige tingenes tilstand er mange. En af dem er, at modsat af hvad tilfældet var i tidligere tider, går kun ganske få af nutidens nægttere ind i et livsvarigt organiseret arbejde mod militær og militarisme. De fleste af vor tids militærnægtere kan følgelig betegnes som bekvemmelighedsnægtere. En anden årsag er at Folkekirken der, for mig at se i strid med evangeliet, bakker militariseringen op med soldaterhjem og feltpræster. En væsentlig faktor er også, at vort lands ungdom har Europarekord i at drikke alkohol. Alkoholindtagelse svækker altid kritisk og selvstændig tænkning.

MILITÆRPROPAGANDA I GRENAA SOGNEGÅRD

Af Henning Sørensen

November måned bliver af mange danskere – bl.a. digtere – betragtet som årets mest triste måned. Jeg finder det også trist, ja sørgeligt, at der i denne måned i Grenaa Sognegård arrangeres et møde, der uundgåeligt vil virke som militærpropaganda: Ruth Christensen vil holde foredrag med emnet: "Ørkenræv i Afghanistan".



Fruen er kendt som en ypperlig foredragsholder og en dygtig skribent. Hvilket bl.a. kommer til udtryk i hendes bog om sit virke som leder af KFUMs soldaterhjem i Afghanistan. Godt ville det have været, om fru en i stedet havde brugt sit naturtalent for at omgås unge mennesker til at advare dem mod militær og militarisme. Der er dog, og især har der været, pacifistiske strømninger i Folkekirken. Men disse har altid været i mindretal. Harald Kaas, der var præst i Grenaa fra 1949 til 1969, bad i sin kirkebøn hver søndag for "det unge, indkaldte mandskab i hær, flåde og luftvåben". Han blev mig ikke venlig stemt, da jeg foreslog ham også at bede for de unge mænd i militærnægterlejrene i Gribskov, Kompedal og Oksbøl. Folkekirkens medlemstal er i øjeblikket i dramatisk fald. Årsagerne er mange. En af dem er den tætte alliance mellem Folkekirken og militæret, der kommer til udtryk i feltpræstordning og soldaterhjem. Som aktiv i Aldrig mere Krig gennem mere end tre snese år ved jeg, at Folkekirkens kritikløse opslutning om vort lands ulykkelige krigsdeltagelse og vort folks – især ungdommens – militarisering, har kostet samme folkekirke tusinder af medlemmer.

HVORFOR KRITISERER MAN ALDRIG MERE KRIG?

Af Poul Pedersen

Et gammelt ordsprog siger, at: "Man kan ikke både blæse og have mel i munden", Men denne sætning har man efter min opfattelse glemt i dansk forsvarspolitik. Afskaffelse af almindelig værnepligt og besparelser i forsvarsudgifterne harmonerer ikke med en aktivistisk og uforsonlig udenrigspolitik. Krig er modbydelig og ubarmhjertig og kræver alt hvad et samfund kan præstere. Skattelettelse og forbrugsfest sømmer sig ikke for et land i krig. Men når der ikke kan skaffes opbakning til en kraftig forøgelse af udgifterne til militær, så kunne det jo tyde på at flertallet i den danske befolkning reelt ikke bakker op om krigsførelsen, men erkender at konflikter ikke kan løses med krigens våben. Hvorfor skal de unge mennesker så vildledes til at søge ind til militæret?

Peter Henning anbefaler:

NYHEDSMAGASINET RÆSON PROVOKERER OM KRIG

Ræson er et flot magasin. Fint papir og layout med flere kendte skribenter. Redaktøren er den fra TV kendte debattør Clement Kjersgaard. Nr. 1 fra i år har overskriften Har Danmark råd til nye krige? og er på 80 sider i A4 format. Mange af overskrifterne lyder ret provokerende fx *Krigsministeriet – Hvor går verden hen? – Sprækkerne i Kreml – Kan man indgå et kompromis med Khamenei – Pyongyangs succes – Rigdommens ende* (om Kina) og man får mange informationer – men gennemført er de knap så provokerende. Magasinet kommer trykt 2 x årligt og koster 250 kr i abonnement. På nettet bliver det konstant opdateret. *ph*

Raeson.dk/2012/r%C3%A6son11-har-danmark-rad-til-nye-krige-maj-2012

RADIO 24/7

kan stadig provokere, og er netop fyldt 1 år. En ulempe er at man sjældent finder dets program i aviserne. I tre udsendelser kaldet AFLYT kl. 14 lørdage har en dansker fortalt hvordan han pludselig fik indrejseforbud og blev udvist fra USA. Senere fik han vanskeligheder med at komme ind i England. Der er en tæt kommunikation. Han havde selvfølgelig undersøgt hvorfor – tavshed. I en anden udsendelse fortalte medlem af det islandske alting Birgitta Jonsdottir om at blive aflyttet af USA, og nu ikke turde rejse til USA. En anden udsendelse handlede om Iran. Den virkede betydelig mere realistisk end det vi til daglig bliver fodret med. *ph*

UDVIKLING

Et skrift udgivet af Udenrigsministeriet/Danida. Det har hele tiden været et godt tidsskrift. Det er endda blevet bedre under den ny regering. Det sidste nr. har nogle glimrende artikler om Kina og dets økonomiske indflydelse i verden. Om dansk levering af dataudstyr til aflytning i diktaturstater. Om arabiske TV stationers indflydelse. Kommer 6 x årligt – er gratis og kan bestilles på UDVIKLING.dk. *ph*

GAIA

er et tidsskrift udgivet af internationalt forum – et venstreorienteret tidsskrift og har som sådan en mere kritisk realistisk holdning. Efterårs udgave behandler fredsforhandlinger med FARC og Columbia i Oslo. Om Israel om Syrien om G4S m.fl.. Abonnement 100 kr pr år via gaia@internationalforum.dk *ph*

CITAT

Hvis du vil have noget at sige om politik

- henvend dig til en mand.

Vil du have noget gennemført

- henvend dig til en kvinde.

- Margaret Thatcher

RUSSISKE ATOMBOMBER FRA DEN KOLDE KRIG GIVER VARME TIL USA

Det amerikansk-russiske *Megatons to Megawatt*-program fra 1993 er en ret overset succeshistorie, selv om den drejer sig om både atomkraft og -missiler. Under den kolde krig var der mere end 70.000 sprængklare atombomber på lager. Nu er tallet under 20.000 og det fortsætter nedad – men der er desværre fortsat rigeligt til at udslutte alt liv på kloden, selv om vi er holdt op med at tale om det.

Men den gode historie er om 18.500 russiske atomspræghoveder, der tidligere var rettet mod USA. De er blevet sejlet til USA, og afbrændt i atomkraftværker ved de samme byer, de tidligere skulle ramme. I alt bliver der genbrugt så meget af denne højt berigede uran, at det svarer til at hele USAs varmekonsum i to år er kommet fra tidligere russiske atombomber. Aftalen stopper når 500 tons er afbrændt næste år, og det vil give forsyningsproblemer for atomkraftværkerne, så nu er også USA begyndt at teste om deres egne spræghoveder kan konverteres til el og varme på samme fredelige vis. *tom*

USEC.com/russian-contracts/megatons-megawatts

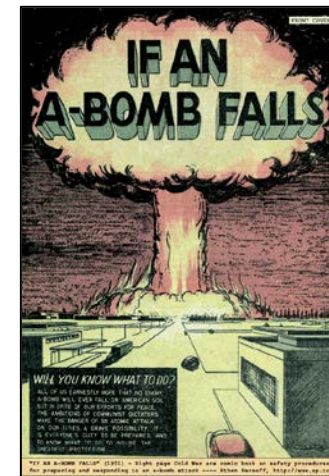
DET ATOMVÅBENINDUSTRIELLE KOMPLEKS

Af Holger Terp, Fredsakademiet

Det atomvåbenindustrielle kompleks i USA er så vidt jeg ved det, ikke beskrevet på dansk. Atompolitikken i Danmark har lige siden 1945 beskæftiget sig generelt med atomfysik, og atomvåben – eksempelvis deres udstationering og de forskellige opfattelser af, hvordan denne politik har påvirket vores allesammens sikkerhed. Men der er ingen her til lands der har beskrevet de miner, hvor råmaterialerne til kernevåbenproduktion er, fabrikkerne der fremstillede atomvåben, styrelserne der traf og stadig træffer beslutningerne i dybeste hemmelighed, atomvåbenforsøgene, samt deres miljømæssige og økonomiske omkostninger. En metodisk nyskabelse i dette arbejde har været at anvende dokumentation fra Det amerikanske miljøministerium og Arbejdsministeriet til at kortlægge det atomvåbenindustrielle kompleks i USA.

Over 200.000 arbejdere har søgt om erstatning som en følge af deres arbejde i atomvåbenindustrien og omkring en fjerdedel af dem har aktuelt modtaget den. Antallet af kræftrelaterede dødsfald blandt disse arbejdere – som stort set ikke vidste, hvad de havde at gøre med under den kolde krig, er stigende. Et af de største uløste problemer ved at producere atomvåben ser ud til at være radioaktive stoffer og tungmetaller der langsomt siver ned i grundvandet. Hvordan det vil påvirke fremtidige generationer må tiden vise. Læs den foreløbige rapport via linket herunder. Nye oplysninger vil blive tilføjet efterhånden som de kommer og er kontrolleret.

Fredsakademiet.dk/library/atompolitik.pdf





MINDESTEN FOR MILITÆRNÆGTELSE GEN-INDVIET OG GEN-ØDELAGT

Foreningens hærværksramte mindesten i Gribskov blev genopstillet - og udsat for nyt hærværk. I november 2008 havde Aldrig Mere Krig og Kunstnere For Fred indviet en mindesten for militærnægterloven fra 1917, åbningen af Danmarks første nægterlejr året efter i Gribskov og for afslutningen på den 1. Verdenskrig i 1918. Ved indvielsen talte blandt andre forfatteren Klaus Rifbjerg, historikeren Jørgen Knudsen samt skuespillerne Anne Marie Helger og Peter Larsen. Opstillingen vakte en del debat, og udløste ikke kun trusler, men også ødelæggende hærværk. Mindestenens bronzeplade blev stjålet, og stenen overhældt med tjære. Ved gerningsstedet var efterladt et dannebrogssflag med påskriften: Til ære for de faldne helte. Politiet afviste at undersøge sagen. Stenen fik en tid lov til at stå som monument over hvad der meget passende kaldes "hærværk", men blev rensat og genopbygget med sit oprindelige budskab om fred og forsoning. Stenen blev genindviet på FlagpåHalv-dagen den 5. september. Dagen hvor alle kan markere deres sorg over de mange civile og soldater, som lider og dør under de krige, som vort land ulykkeligvis deltager i, ved at flage på halv stang. Talere var denne gang idémændene for mindestenen fhv. skraldemand og formand for Danmarks Afholdsforening, forfatteren Henning Sørensen. Hasse Schneidermann, der var med i det første hold nægttere på Antvorskov Højskole, samt journalist Tom Paamand og fredsaktivist Peter Henning – alle er militærnægtere. Men ukendte hærværksmænd ødelagde mindestenen for anden gang. Natten til den 12. september blev den overhældt med brun maling. Lige som ved det foregående hærværk blev efterladt et dannebrogssflag med påskrevet budskab om "faldne helte". Det er åbenlyst ikke ytringsfrihed, disse ukendte hærværkere her slås for... *.tom*

SORG OVER CIVILE OG SOLDATER, SOM LIDER OG DØR I KRIGE...

"Efter mine begreber er der kun gradsforskel på dem, der meldte sig frivilligt under Hitler og drog til østfronten under Anden Verdenskrig, og dem der i dag melder sig som frivillige til krige i Afghanistan og Irak".

Dette var Henning Sørensens bramfri kommentar, da han blev interviewet om FlagPåHalv-dagen, som han er initiativtager for. Både flagdag og mindsten har sat følelser voldsomt i kog – og medført en enkelt arrig udmeldelse. Her er et par citater: *"Hvad bliver det næste, en mindesten til flugtbilister?"*

"Hvis du ikke har respekt for de døde kan man passende selv blive en af dem."

"Det samme som at troppe op med et naziflag til en jødisk begravelse."

"Nægttere er folk uden moral, etik og selvrespekt."

"En uempatisk facon at agere uenighed på, og uværdig for en pacifistisk forening".

"Den kreds, som står bag mindesmærket, eller deres sympatisører – kan meget så vel stå bag hærværket – den slags folk, der jo er berygtet for deres falskhed og svigefuldhed, skyer ingen midler – og da slet ikke sort propaganda."

Henning Sørensens ord fik en tidligere garnisonslæge til at politianmelde "formanden for foreningen Aldrig Mere Krig, Henning Sørensen". Men den ansvarlige for udtalelserne er som det nævnes Henning Sørensen, der kun er menigt medlem af Aldrig Mere Krig, men kendt for sine farverige og altid meget markante holdninger mod "sabelraslen, flaskeklirren og andre former for barbari". Formand for foreningen Aldrig Mere Krig gennem de sidste mange år er Geert Grønnegaard, der for øvrigt selv er tidligere officer i flyvevåbnet. I Aldrig Mere Krig er der højt til loftet hvad angår medlemmernes egne udtalelser. Foreningen Aldrig Mere Krigs officielle holdning fremgår af annoncen bragt i BT og Information:

"Aldrig Mere Krig opfordrer til, at den 5. september er FlagPåHalv-dag, hvor alle kan markere deres sorg over de mange civile og soldater, som lider og dør under de krige, som vort land ulykkeligvis deltager i."

Aldrig Mere Krig tager naturligvis også afstand fra et tilsvarende hærværk, der fandt sted mod en nyopstillet mindesten for udsendte soldater i Århus. *.tom*

EN SPARKEN TIL DE DØDE SOLDATER OG DERES EFTERLADTE

Aflærer Thomas Johannes Erichsen, bestyrelsesmedlem i Liberal Alliance, København

... Hvor er det tarveligt at rejse en mindesten over militærnægtere som modsvar til planerne om at lave et monument over de unge danske mænd, der er blevet dræbt i krigen i Irak og Afghanistan. ... Tror de her virkelig så stærkt på deres romantiske ølejr-filosofi, at de ikke indser, at der stadig findes rå og simpel ondskab, kræfter der både foragter og frygter friheden, og at disse kræfter desværre kun forstår magtens, eller overmagtens sprog? Man indvender måske, at vold avler vold, men selv hvis det er rigtigt, så er det stadig pacifismen, som for alvor gør os sårbare overfor den totale volds udfoldelse. ... Mindestenen er først og fremmest en sparken til de døde soldater og deres efterladte familier.

http://www.180grader.dk/Politik/Klaus_Rifbjerg_Anne_Marie_Helger_og_alle_de_andre-gammel

TALE VED INDVIELSEN AF MINDESTENEN

Af Henning Sørensen

Som 10 års dreng besluttede jeg under indtryk af 2. Verdenskrigs begivenheder, at jeg når den tid kom, og det lå jo langt ud i fremtiden, ville være militærnægter, og det blev jeg. Det har altid været en sorg for mig at støde på militære mindesmærker, dem er det jo mange af i vort land.

Jeg mener, at det er et kulturfolk uværdigt, at fremhæve personer og begivenheder der anvendte det primitive knytnævesystems metoder. Men jeg kunne aldrig finde på at ødelægge eller beskadige disse mange mindesmærker.

Ej heller den mindelund som danske nacisympatisører har indrettet over dem der faldt som frivillige ved Hitlers østfront. Kampen mod militær og militarisme kan kun og bør kun foregå med mund og pen.

Men sådan tænker i hvert fald nogle af dem der er befængt med den militaristiske bacille ikke. De ødelagde det mindesmærke for den første danske militærnægterlejr og ditto lov, og for den 1. Verdenskrigs afslutning, som blev afsløret på dette sted den 11. november 2008.

Nu har Aldrig mere Krig rekonstrueret det, og vi genindvier den i dag, i det håb, at militarister i respekt for ytringsfriheden vil lade den i fred. I denne genafslørings anledning har jeg bl.a. til Radio 24syv udtalt, at tre af mit livs inspiratorer er Martin Luther King, Gandhi og Kristus.

Jeg nævnte ikke Thomas Christensen. Selv om han var betydelig har han ikke indskrevet sit navn i verdenshistorien; men da jeg talte ham blandt mine personlige venner, har han på sin vis betydet mere for mig end de førnævnte verdensnavne, som jeg ifølge sagens natur kun har læst om.

Thomas Christensen levede fra 1898 til 1978, og var husmandssøn fra Thy. Under indtryk af 1. Verdenskrigs begivenheder blev Thomas pacifist. Han var ikke blandt de allerførste nægttere i militærnægterlejren i Gribskov; men fra 1919-20 havde han sit virke i dette naturskønne område.

Nogle få uger efter Aldrig Mere Krigs stiftelse i 1926 blev han medlem af Aldrig Mere Krig, og blev den mest effektive agitator i AMKs historie. Officerer var i hans mund en flok forkælede farsdreng, der ikke gider bestille noget nyttigt. Soldater var dødens håndlangere og deltagelse i den voldelige del af frihedskampen under 2. Verdenskrig var gadedrengestreger; men han var særdeles aktiv i den politiske og kulturelle kamp mod nazismen.



Efter besættelsen var han meget aktiv i det desværre forgæves arbejde mod dødsstraffens genindførelse over de groveste landssvigere. Politisk var han i en årrække aktiv i og folketingskandidat for Det Radikale Venstre. Da dette parti i 1960 gik med i et såkaldt forsvarsforlig, gik Thomas fra borde og ind i SF, der den gang gik ind for afrustning, og fra 1966 til 68 valgte ham i Folketinget.

Da de nyvalgte folketingsmedlemmer skulle underskrive en loyalitetserklæring mod Grundloven, ville den konservative folketingsmand general Krag ikke hilse på Thomas, hvilket samme Thomas var meget stolt af. Thomas Christensen havde en lyrisk åre, der bl.a. gav sig udtryk i et digt hvori han sammenligner soldaten og militærnægteren:

*Du ungdom der kryber og maver,
dig frem gennem pløre og slud,
du minder om oldtidens slaver,
der sloges på kejserens bud.*

*Du ungdom der kun kan marchere,
give agt stå ret falde ned,
som lader dig sløvt eksercere,
du truer vor frihed og fred.*

*Du ungdom der nægter at tage,
mod krigsgudens kakihabit,
har menneskeværet tilbage,
soldatens er flosset og slidt.*

*Du ungdom der nægter i tide,
kan blive en manddom der duer;
men du der lar' tingene skride,
fornægter din sande natur.*

*Du ungdom der vælger at bruge
en hakke fremfor et gevær,
kan krigens råhed ej sluge,
du værner vort menneskeværd.*

*Du ungdom spræng pigtråd og skranke,
du ungdom fra øst og fra vest,
byg sammen med hånd og med tanke,
en verden i fremskridt og fest.*

Med disse ord genindvier jeg denne mindesten for den første militærnægterlov og militærnægterlejr, samt for afslutningen af 1. Verdenskrig. Måtte den inspirere kommende generationer til at køre militæret på historiens losseplads.

FREDSVAGTEN VED CHRISTIANSBORG I ELVE ÅR**Af af Minna Skaft Jensen**

19. oktober har Fredsvagten ved Christiansborg stået på pladsen i 11 år. I begyndelsen stod den der fra morgen til aften. Efterhånden er det blevet til kortere tidsrum. Men der har været nogen hver evig eneste dag siden 19. oktober 2001, uanset om solen har skinnet, regnen rusket, eller kulden bidt i fingre og næse.

18. oktober var det blevet klart at Folketinget ville lade Danmark gå med i Bush' krig i Afghanistan, og i vrede og desperation stillede to aktivister sig ind på Christiansborg Slotsplads med nogle fakler. Dermed var den permanente demonstration sat i gang. (Se Bo Richardts bog: "Fredsvagten ved Christiansborg", 2011.)

Efterhånden er tre regnbueflag blevet Fredsvagtens mest synlige symbol sammen med to parolebannere på siden af den ene af pladsens rotunder, hvor der står "Krig er terror" og "Fred er mulig".

Det lykkedes som bekendt ikke at bremse Folketinget i at slutte op om krigen, og siden har skiftende flertal i Tinget fastholdt og videreudviklet hvad man kalder en "aktivistisk" udenrigspolitik. Unge mænd og kvinder bliver hvervet til at bekæmpe fjender i fjerne lande; efter Afghanistan kom først Irak og siden Libyen til. Samtidig arbejder Forsvarsministeriet og Hærens operative Kommando målrettet på at få befolkningen til at slutte op om krigene, og vi er på vej til en situation hvor det for mange danskere er en helt naturlig sag at vort land deltager i angrebskrige rundt omkring i verden. Mange synes endda at det er noget at være stolt af.

Jeg har været en del af fredsvagten siden foråret 2010 og har i løbet af denne periode fået voksende respekt både for konceptet og for dem som udfylder det. Det er nogle seje typer! Hvad der mest falder i øjnene, er forskelligheden. Der er ikke noget krav om enighed; det er nok at man tilslutter sig de overordnede paroler. Så holdningerne inden for den lille gruppe spænder fra pacifisme til accept af vold i selvforsvar, og reglen er at den som på et givet tidspunkt passer vagten, har ret til at udtale sig på dens vegne. Det er også forskelligt hvordan vi i praksis håndterer opgaven. Nogle forsøger energisk at få forbipasserende i tale, mens andre nøjes med at gå i dialog med dem som selv tager initiativ til det.

Slotspladsen er et mere befærdet sted end jeg vidste før jeg begyndte. Der kommer selvfølgelig politikere forbi og tit også skoleklasser på vej ind til Folketingets tilhørerpladser. Der er de almindelige trafikanter, og desuden bunker af turister. Den lille løbeseddel der fortæller om fredsvagtens formål, har vi på 12 forskellige sprog ud over dansk. I øvrigt er budskaberne vi reklamerer med, tilstrækkelig enkle til at de kan forstås også af dem der ikke kan dansk, og der er mange der reagerer på dem.

Undertiden har jeg oplevet meget aggressive personer, og mange går forbi og lader som om fredsvagten er luft. Dem der kontakter os, er næsten altid positive. De siger: "Det er en vigtig sag I har", eller "Det er godt at se at I er her endnu".

Selvfølger er der også mange kritiske spørgsmål. Det er især parolen "Fred er mulig", som mange synes er naiv. Det ligger i menneskets natur at slå, siger folk, og der har altid været krige. Til det er der meget at sige, men det korte svar jeg giver er, at

med de frygtelige våben der eksisterer, bliver menneskeheden nødt til at finde ud af andre måder at løse konflikter på. Hvis kloden skal overleve og endda give plads til en hastigt voksende befolkning, er der ikke noget valg. Det handler ikke om at afskaffe konflikter. Her er jeg med på at det ville være naivt at tro at det kunne lade sig gøre, og jeg mener ikke engang det er ønskeligt. Magtforholdet mellem både individer, samfundsklasser og stater er til stadig forhandling, og så længe der er så gigantisk ulighed i verden som tilfældet er, er relationerne nødvendigvis konfliktfyldte. Men det er påtrængende nødvendigt at investere alt hvad man har af energi og kreativitet, i at finde nye måder at forholde sig til konflikter på. Det er ikke så sjældent at vi snakker med soldater, og når de skal forklare deres motiver, er det igen og igen samme formulering vi møder: "Vi vil gerne gøre en forskel."

Der er efterhånden en del tilgængelige beskrivelser af dansk krigsførelse, fx. to bøger fra 2008 af hhv. kaptajn Lars Ulslev Johannesen og journalist Kim Hundevadt, og selv om grundtonen er forskellig, er hovedtemaet det samme: lovprisning af soldaternes heltmodige indsats i kampene omkring byen Musa Qala i den nordlige del af Helmandprovinsen. Johannesen beskriver hvordan det i løbet af efteråret 2006 lykkedes at erobre byen fra Taleban og overdrage den til chefen for den lokale politistyrke, Coco. Efter erobringen holder Johannesen et møde med det lokale ældreråd og spørger mændene om hvad de ønsker sig af den genopbygning der nu skal gå i gang. Til hans overraskelse er svaret: "I skal forlade Musa Qala." Det eneste de ønsker, er fred (s. 146-47). Det fik borgerne i Musa Qala ikke. Hundevadt rapporterer om hvordan en dansk bataljon som del af en britisk ledet brigade gennemførte en særlig farlig operation i efteråret 2007, hvor byen igen var kommet på Taleban-hænder.

En tankevækkende kommentar blev givet i 2011 af journalisten Nagieb Khaja i bogen "Historien der ikke bliver fortalt" (s. 94-100). Ifølge hans veldokumenterede oplysninger havde borgerne i Musa Qala i 2001 forvist Taleban fra deres by, fordi de nærede forhåbninger til Karzais regering og de nye tider. Men det lokale politi under ledelse af den korrupte Koka [den samme som ovennævnte Coco] ragede bistanidsmidlerne til sig og udøvede et voldsregime, der til sidst fik borgerne til at yde væbnet modstand. I denne situation lykkedes det Koka med hjælp fra præsident Karzai at få ISAF-styrkerne til at komme ham til undsætning, og borgerne så derefter ingen anden udvej end at invitere Taleban tilbage.

Der er ingen grund til at betvivle de danske soldaters heltmod, men af mangel på lokalkendskab havde briter og danskere allieret sig med de forkerte. Soldaterne havde ganske rigtigt gjort en forskel.

Se mere på Arbejder.dk/kommentar/krigens-projekt-og-fredsvagtens





DA SOCIALDEMOKRATIET VAR FREDELIGT

Ovenstående gamle fane dukkede op på et loft i Sækhjøbing. Fanen blev indviet i 1928, og har tilhørt Danmarks Socialdemokratiske Ungdom. Fanen bærer det gode slogan "Aldrig Mere Krig", og er fra en tid hvor vores forening og DSU kunne afholde arrangementer med fælles fredeligt formål. *.tom*

EU-MILITÆR OG NOBELS FREDSPRIS

Af Holger Terp

Nobelinstituttets bibliotek i Oslo er samtidigt norsk depotbibliotek for EU-litteratur, så man må formode at Nobelkomiteens eksperter har haft rige muligheder for at sætte sig ind i den relevante litteratur om EUs fredsskabende aktiviteter gennem tiden, som var begrundelsen for tildelingen af Fredsprisen 2012. Den Europæiske Union (EU) og dens forløbere har gennem mere end seks årtiers bidraget til fremme af fred og forsoning, demokrati og menneskerettigheder i Europa – lyder begrundelsen fra Oslo, som fortsætter (i min oversættelse):

"... I mellemkrigstiden har den norske Nobel-komite uddelt flere priser til enkeltpersoner, der arbejdede for tysk-fransk forsoning. I årene efter 1945 er forsoning en realitet. Anden Verdenskrig frygtelige lidelser demonstrerede behovet for et nyt Europa. Gennem 70 år havde Tyskland og Frankrig udkæmpet tre krige. I dag er krig mellem Tyskland og Frankrig utænkelig.

Dette viser, at historiske fjender gennem målrettet arbejde og udvikling af gensidig tillid kan blive nære partnere. I 1980'erne kom Grækenland, Spanien og Portugal med i Den Europæiske Union. Indførelsen af demokrati var en forudsætning for, at de kunne blive medlemmer. Berlin-murens fald gjorde EU-medlemskab muligt for en række central- og østeuropæiske lande og dermed begyndte en ny æra i Europas historie. Opdelingen mellem øst og vest er stort set nedbrudt, demokrati styrkes, og

mange etnisk-nationale konflikter er bilagt. Når Kroatien kommer med som medlem næste år og ved det at det er startet forhandlinger med Montenegro om medlemskab og at Serbien er givet kandidatstatus, styrkes forsoningsprocessen på Balkan. I det sidste tiår har Tyrkiets muligheder for EU medlemskab fremmet demokrati og menneskerettigheder også her.

EU er inde i en periode med store økonomiske vanskeligheder og betydelig social uro. Den Norske Nobelkomite ønsker at fokusere på hvad som for komiteen har været EUs vigtigste resultat: Den vellykkede kamp for fred og forsoning og for demokrati og menneskerettigheder. Den stabiliserende rolle EU har spillet, har bidraget til at omforme størstedelen af Europa fra et krigens til et fredens kontinent. EUs virksomhed repræsenterer "folkenes forbrødring" og udgør en form for de "fredskongresser" som Alfred Nobel refererer til som kriterier for fredsprisen i sit testamente fra 1895 ..."

Det er meget vel muligt at den norske Nobelkomite har ret i sin bedømmelse af at der er mere fred og flere menneskerettigheder i Europa nu, end der var for en menneskealder siden. Våbenembargoerne er også et skridt i retning af politisk kontrol med våbenspredningen.

Det er desuden et fremskridt, at EU alt efter temperament har indført en mere eller mindre nøjagtig eller mangelfuld kontrol og gennemsigtighed med medlemslandenes og ansøgerlandenes våbeneksport.

Men det er kun forsiden af medaljen, for EUs våbenhandel går i øjeblikket fra eksportkontrol til industri- og handelspolitik. Våbenhandel er altså politikens videreførelse med andre midler. Embedsmænd i det ene agentur modarbejder diplomaterne og folkeretseksperterne i de næste. Er man blevet medlem af EUs forsvarsagentur, kan man tilsyneladende ikke melde sig ud. EUs udenrigspolitik er meget lidt selvstændig.

Der er ingen samkøring af, hvem i nationalstaterne det er, der udarbejder de nationale opgørelser over våbeneksport. Der er heller ikke fælles retningslinjer på området. Det svenske fredsforskningsinstitut i Stockholms dokumentation af den internationale våbenhandel siden 1950 akkumulerer data fra EU-landenes nationale rapportering. Denne opsamling af data vedrørende gennemsigtighed er altså ikke EUs, men et privat fredsforskningsinstituts.

Der mangler først og fremmest analyser af våbenproduktionen set samfundsøkonomisk. Kan den betale sig i det lange løb, alle omkostninger medtaget. Kostbare våbensystemer øger behovet for virksomhedernes kartellignende konstruktioner og offentlige investeringer – og dermed bliver der færre midler til overs til civilsamfundet.

Militarismen er altså med til at forstærke finansielle og økonomiske kriser som det nu og i en overskuelig fremtid er tilfældet i flere sydeuropæiske lande. Arven fra de europæiske kolonimagter, specielt konflikterne i Afrika og i Mellemøsten er ikke løst endnu. Våben sælges til alle dem, der lover at betale. Våbenimport i diktaturstater og teokratier forlænger igangværende konflikter; skaber regionale våbenkapløb og

AMK Nyhedsbrev – Nummer 3 – November 2012
 dermed bliver denne specielle form for handelspolitik økonomisk kontraproduktiv, bl.a. fordi der efter våbensalg skal anvendes offentlige midler til fredsbevarende operationer i forbindelse med krige og store summer til løsning af flygtningeproblemerne. Menneskerettigheder spiller endnu ikke den store rolle for unionens store købmænd her i denne forbindelse.

I hvilken retning går udviklingen i de kommende år? Her kan Nobelfredsprisen 2012 være med til at skubbe EU i retning af mere diplomati, civil sikkerhed og fredsommelighed.

Læs mere på Fredsakademiet.dk/library/EUnobel_2012.pdf

DEMOKRATI SKABER FRED – IKKE EU

Af Lave K. Broch, Folkebevægelsen mod EU på Christianshavn og i Indre By

Nobels fredspris gik i år til EU. Det var en stor fejl. For EU er ikke et fredsprojekt. Det skyldes:

- Samlet set konkurrerer EU med USA om at være verdens største våbeneksportør.
- EU har et forsvarsagentur som har som mål at styrke den europæiske våbenindustri.
- EU tillader våbenhandel til diktaturstater, der bruger dem mod deres egne befolkninger.
- EUs terrorstempling af de tamilske tigere på Sri Lanka ødelagde fredsprocessen i landet.
- EUs terrorstempling af Hamas gør ikke fredsprocessen mellem Israel- Palæstina nemmere.
- EU anerkendte Kroatien uden nødvendig mindretalsbeskyttelse for det serbiske mindretal og på trods af advarsler fra FN's generalsekretær om, at det kunne føre til en frygtelig krig, hvilket det gjorde.
- EUs fiskeriaftale med Marokko underminer FN's arbejde for fred i Vestsahara, da aftalen betyder at EU tager stilling i spørgsmålet om Vestsahara – på trods af at FN arbejder for en folkeafstemning om hvorvidt landet skal være selvstændigt eller tilhøre Marokko.
- EUs kampgrupper har ikke et krav om, at de skal operere med FN-mandat. Finland ændrede sin lovgivning på dette område for at være med.
- EU har ikke taget afstand fra masseødelæggelsesvåben og har medlemslande der ønsker, at atomvåben skal indgå i EUs eget forsvar.
- Den øgede fokus på at styrke EUs kampgrupper binder vigtige ressourcer til en regional blok som varetager egne interesser. Det er bedre at styrke FN.

Det er også besynderligt, at give EU fredsprisen netop når EUs håndtering af den økonomiske krise fører til social uro og massearbejdsløshed, der leder til intolerance mellem de europæiske folk. Det bedste middel til fred er, at lande er demokratiske. Der er nemlig stort set ingen eksempler på at to demokratier er gået i krig med hinanden.

ER EU EN FREDSFORKJEMPERE I NOBELS ÅND?

Af Fredrik S. Heffermehl, Oslo, advokat og forfatter

Alle kan diskutere fred, EU og om EU fortjener en fredspris, men spørgsmålet som må stilles først er om EU fortjener Nobels fredspris. For å kunne svare må man vite hva Nobel selv ønsket å støtte med sine penger. Hva ønsket Nobel selv å støtte med sine penger? Svaret på det er å lese i Nobels testament, det er enkelt og entydig uttrykt og ikke til å misforstå – om man ikke insisterer på å misforstå, slik Jagland og Lundestad gjør. Gjennom fem år har jeg ikke registrert noen interesse for svaret, verken fra Stortinget eller Nobelkomiteens side. De har nemlig et problem. Nobel ba ikke Stortinget hjelpe ham med å utdele ”en fredspris,” men en pris for ”fredsförfäktare” og han forklarte nøyaktig hvem han da hadde i tankene og hvilken løsning på fredens problem han ville støtte. Viktige begrep i Nobels beskrivelse var nedrustning, fredskongresser.

Den som går inn i stoffet, slik jeg har gjort i flere bøker, vil fort gjenkjenne språkbruken i 1890-årenes bevegelse for et dyptgående samarbeide, utvikle folkeretten og globale institusjoner, gjøre det mulig å få brutt militarismens dynamikk og få etablert en global fredsorten, som Nobel kalte et ”folkens (nasjonenes) förbrödrande.” I all diskusjon om Nobelprisene må disse begrepene, altså Nobels beskrivelse av formålet og hva slag fredsarbeid han ville støtte, være utgangspunktet. EU stryker med ettersmell på to hovedkriterier. Organisasjonen har ikke ambisjoner om en global fredsorten, men om å hevde seg som en regional stormakt. EU søker heller ikke demilitarisering av internasjonale relasjoner. Tvert imot, unionen handler mye om opprustning og våpenprogrammer, EU-hær, innsatsstyrker, økt produksjon og handel med våpen. Som konstatert av det internasjonale fredsbyrået, IPB (en fredsforkjemper som fortsatt er i live takket være Nobelprisen i 1910) så har EU og medlemsland vært engasjert i noen av de blodigste krigene i vår tid, Irak, Afghanistan, Kosovo, Libya.

Gjennom to medlemsland har unionen atomvåpen, Frankrike og Storbritannia er en urokkelig motstander av fredsforkjemperne som strever for å få til en avtale om å avskaffe verdens atomvåpen. Tre av de tyngste medlemslandene er blant verdens største våpeneksportører, England, Frankrike, Tyskland.

En viktig detalj i EUs regelverk gjør unionen til en sterk pådriver for militær opprustning, landene kan ikke stimulere økonomien gjennom statstilskudd, men forsvarsindustri er her unntatt. Komitéleder Jagland og sekretær Lundestad har lenge drømt om å gi Nobelprisen til EU. Det kunne kanskje latt seg forsvare i EUs aller første år, men i dag er unionen langt fra å bidra til det nye system for internasjonale relasjoner som Nobel ville støtte. Jeg trodde dette var så opplagt at EU ikke kunne gis



AMK Nyhedsbrev – Nummer 3 – November 2012

prisen at det var unødvendig å påpeke det. Dessuten har jeg erfart at argumenter ikke hjelper, all dokumentasjon av Nobels formål har hittil vist seg fåfengt, Stortinget og komiteen turer frem med å lage sin egen pris og frata det fredsarbeid Nobel ville støtte de pengene som etter loven tilkommer dem.

I år forelå dessuten en ordre 21. mars 2012 fra svenske stiftelsestilsynet om å lese testamentets formålsbeskrivelse og følge det, altså full støtte til det syn jeg har fremmet. Det ble også minnet om at Nobelstiftelsen i Stockholm er overordnet og har ansvar for at også de norske utdelingene respekterer sitt mandat og Alfred Nobels hensikt med prisen. Hvordan kan Jagland, som i Europarådet skal fremme demokrati og rettssikkerhet, være så uetterrettelige i alt de sier om fredsprisen og ta så lett på loven, og på pålegg fra stiftelsestilsynet?

NOBELS FREDSPRIS TIL ALDRIG MERE KRIG!

Teknisk set har alle vi EU-borgere vel "fået" Nobels Fredspris denne gang, hvad enten vi så er enige i argumentationen for det eller ej. Men faktisk fik AMK noget mere direkte Fredsprisen allerede i 1997, hvor vi var en del af *International Campaign to Ban Landmines*. AMK samarbejdede i den periode med *European Network Against Armstrade* om den europæiske del af kampagnen mod landminer, og det var undertegnede der beskrev Danmarks daværende landmineproduktion til den landerapport, der samlede al verdens landmineproblemer til fremlæggelsen i FN.

Resultatet blev som bekendt den officielle *Ottawa-aftale* mod enhver brug af landminer. Aftalen er i dag underskrevet af Danmark og 156 andre lande, og kun 35 står udenfor, heraf desværre meget store lande som Indien, Kina, Rusland og USA. I vores nabolag tøvede Finland, men kom så med i år. De øvrige udenfor afspejler verdens brændpunkter, så de fleste lande i Mellemøsten inklusive Israel er fortsat ikke med. Den vellykkede kampagne havde i Danmark stor lokal opbakning fra blandt andre de gæve damer i henholdsvis Kvinder for Fred og Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed. Ildsjælen Jody Williams fra USA modtog Fredsprisen delt med hele kampagnen. Medstifteren Rae McGrath tog imod på alle deltageres vegne. *.tom*
http://www.nobelprize.org/nobel_prizes/peace/laureates/1997/icbl-lecture.html
<http://www.hrw.org/reports/1999/landmine/WEBEUR1.html>

Den 1. november i år skrev International Campaign to Ban Landmines til FN, at:
"In today's world, any use of antipersonnel mines is unacceptable and must be strongly condemned. We need to finish the job we started twenty years ago to put a final end to these weapons. This can and should be achieved within years and not decades."



DIN PENSIONSKASSE LUKRERER PÅ DRONEKRIG

Danske pensionskunder er medejerere af de virksomheder, der bygger de ubemandede kampdroner, der i de seneste år har dræbt mange tusind mennesker. Det viser en ny undersøgelse fra den britiske organisation Reprieve. PensionDanmark har investeret 125 millioner kroner i ti selskaber, som er centrale producenter af komponenter til kampdronerne Reaper og Predator. Andre som fx Nordea Liv & Pension gør det samme.

PensionDanmark har svaret, at: "Vi må konstatere, at der hverken er FN- eller EU-sanktioner mod droner. I sidste ende handler vores forretning om at skabe det højeste afkast til vores kunder."

I Norge har forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen og udenrigsminister Espen Barth Eide erklæret, at de vil rejse problematikken i NATO og med Norges allierede. Den danske forsvarsminister Nick Hækkerup afviser at der er behov for at gribe ind over for dræberdronerne: "Droner er et våben som alle andre, de er ikke ulovlige, selv om de selvfølgelig ikke skal bruges i flæng, men mod legitime mål."

www.information.dk/316847

DRONEKRITIK ER URIMELIG, SKRIVER POLITIKEN

... Pensionselskaber kan ikke stilles til regnskab for internationale konventioner. Det ville være helt forkert at bede forvalterne af danskernes pensionsmidler være overdommere over, hvilke midler der er acceptable i en krig. Det ansvar tilhører politikerne.

På de områder, hvor Danmark har tiltrådt internationale konventioner, der forbyder f.eks. personelminer og klyngebomber, holder selskaberne sig væk.

Det er urimeligt at bede kapitalforvaltere være mere hellige end vores folkevalgte. Frustrationen, når dronerne bruges i strid med krigens love, kan ikke føre til en selektiv pensionspacifisme, hvor ingen må have så meget som en krone i en virksomhed, der producerer dele til en drone.

Pensionselskaberne er underlagt lovgivningens krav om at dirigere sine enorme formuer derhen, hvor de tror, det største afkast til de kommende pensionister ligger. Hvis hver pensionskasse skal have sin egen udenrigspolitik tilhørende subjektive etiske afvejninger, forsvinder netop det element af klarhed og gennemsikuelighed, der gør det muligt at holde de magthavere, der forvalter pensionsformuer, i ørerne. ...

Politiken.dk/debat/ledere/ECE1813446/dronekritik-er-urimelig/

PensionDanmark er ejet af diverse fagforbund og arbejdsgiverorganisationer. Så når politikerne ikke kan finde ud af at selv at sætte disse grænser, vil gode græsrodderne fortsætte med at presse deres egne folkevalgte i bestyrelserne, der af og til er nemmere at stemme til fornuft, end politikerne åbenbart er det.

Mit eget fagforening er Dansk Journalistforbund, der efter pres fra medlemmerne stiller krav om at de pensionsforsikringselskaber, som forbundet samarbejder med, skal "overholde hovedbestyrelsens krav til etiske retningslinjer". .tom

AMK Nyhedsbrev – Nummer 3 – November 2012

ODENSE LUFTHAVN BLIVER DRONE-TESTCENTER

Charterflyene sydpå i Odense Lufthavn får selskab af førerløse dronefly, når våbenproducenten Boeing flytter ind i den lille lufthavn. Her skal nemlig være europæisk testcenter for droner. Dronefly er kontroversielle, fordi USA bruger dem til at henrette mistænkte terrorister i eksempelvis Pakistan uden rettergang – samt tilfældige omkringstående. Syddansk Universitet og Odense Universitet vil være med til at udvikle drone-teknologi, og Boeing har allerede fløjet dronefly i lufthavnen i en måned. Dronerne i Odense bliver officielt kun civile udgaver, men Enhedslisten mener ikke det giver mening at skelne, da teknologien er den samme. Eneste forskel er at de militære udgaver får tilføjet våben. FNs menneskeretsrapportør Ben Emmerson har bedt USA om at udlevere fakta om sine hemmelige droneangreb: "Vi kan ikke afgøre, om drone-angrebene er lovlige eller ulovlige, hvis ikke vi har disse data. Hvis ikke vi får disse data, vil jeg anbefale at FNs Menneskeretsråd indleder en undersøgelse".

Fra Dagbladet Arbejderen, oktober 2012.

UNGDOMSBOOM I HJEMMEVÆRNET

Antallet af hjemmeværnsmedlemmer under 30 år er fordoblet på fem år, så to tredjedele af hjemmeværnets nye medlemmer i 2012 nu er under 30 år. Det oplyser Hjemmeværnskommandoen. Hjemmeværnet skrev i 2012 kontrakt med i alt 1336 nye rekrutter, og fik i alt 2108 ansøgninger.

- Jeg tror, det hænger sammen med, at Hjemmeværnet de senere år har fået en skarpere militær profil, der appellerer til unge, men de unge bliver også tiltrukket af de mange praktiske opgaver vi varetager. Blandt andet ved den store snestorm på Bornholm. Her kørte hjemmeværnsfolk pansrede mandskabsvogne, hjalp fødende kvinder og sørgede for, at gamle mennesker fik olie til deres fyr, siger Jens Hald, der er civil chef for Hjemmeværnet...

Denne pressemeddelelse fra Ritzau fortæller ikke at Hjemmeværnet i alt har knap 48.000 medlemmer, så det vil tage rigtig mange år med den nævnte tilgang på 900 unge om året til denne statsponsorerede spejderklub, før det gør en forskel – for gennemsnitsalderen er 52 år og jævnt stigende gennem mange år. .tom

FRA VERDEN PÅ GADEN – BLADET MOD STRØMMEN

Glem ikke Irak-krigen. En undersøgelse af børn i Fallujah og Basra viser ca 60 % med svære fødselsskader. Prøver fra befolkningens hår og tænder viser et højt indhold af metaller som kviksølv og uran. Alt sammen spor efter bombeangreb, hvor især Fallujah blev udsat for USAs sværeste arsenal: forarmet uran, hvid fosfor og napalm. Det er svært at få tal på andelen af fødselsskadede børn, fordi det er så følsomt og skamfuldt for familierne, siger en læge i Fallujah. USA og England afviser resultaterne og erklærer deres nationer skyldfrie. Ingen danske soldater var med i de bombeangreb, så vidt vi da ved, men Danmark deltog i en krig som politikerne troede (?) skulle redde os fra Iraks masseødelæggelsesvåben!

Søg Fallujah på www.informationclearinghouse.info

TITUSINDER AF TYRKERE DEMONSTRERER IMOD KRIGSTRUSLEN

Af STS International Solidaritet

Titusinder af anti-krigsdemonstranter demonstrerede den 5. og den 10. oktober i Istanbul imod truslen om krig mod Syrien. Bag demonstrationerne ligger det faktum, at kun få tyrkere ønsker at støtte den syriske opposition, sådan som deres regering vil. Countercurrents.org beskrev den første demonstration således: "Titusinder af anti-krigsdemonstranter samledes i Istanbul torsdag aften, og viste modstand mod en militær aktion mod Syrien. Demonstranter strømmede til byens forretningskvarter, for at vise, de var imod Tyrkiets alliance med USA, og de krævede støtte til det syriske folk". Senere den 10. oktober mødte omkring 100.000 tyrkiske antikrigs-demonstranter op og blev mødt med vold fra politiet. Demonstrationen fandt sted efter, at Partiet for Retfærdighed og Udvikling (AKP) havde brugt sit flertal i parlamentet til at give premierminister Recep Erdogan tilladelse til at sende soldater til "fremmede lande". Resolutionen var blevet fordømt af oppositionspartiet, Det Republikanske Folkeparti, som en "krigslov".

Resolutionen blev vedtaget efter, at en strejfbombe fra Syrien dræbte fem mennesker om onsdagen. To dage med tyrkiske mortarangreb fulgte, og tyrkiske jetjagere gennemførte også angreb på mål i Syrien inklusive på en militærlejr" skrev Countercurrents.org.

"En nylig opinionsundersøgelse i Tyrkiet viser", skrev Voice of America den 19. september", at kun 18 procent af tyrkerne bakker op bag regeringens støtte til den syriske opposition. I USA er situationen den samme. Obama kom til magten ikke mindst takket være støtte fra de amerikanere, som var imod krigen. Han havde lovet at standse krigen i Afghanistan, men i stedet sendte han flere amerikanske tropper af sted. "En opinionsundersøgelse viser, at syv ud af ti amerikanere er imod krigen i Afghanistan – et rekordniveau for antikrigsstemningen, siden USA begyndte krigen mod Afghanistan for ti år siden", skrev Countercurrents.org.

Men hvad gør magthaverne i den situation, hvor deres egne befolkninger er imod flere krige, og de selv gerne vil have endnu flere? Først og fremmest gælder det om at undgå, at deres befolkninger blander sig ind i beslutningsprocesserne.

I Tyrkiets tilfælde har man hastevedtaget en resolution, der støtter krigen i parlamentet, men man vover ikke at indkalde nationalforsamlingen for at få den til at vedtage det samme. I USA har det været magtpåliggende for Obama at få udskudt afgørelsen af krigsspørgsmålet til efter det amerikanske præsidentvalg af frygt for at miste endnu flere stemmer fra amerikanere, der er imod flere krige. I mellemtiden opfinder man en masse falske begrundelser, der skal overbevise folk om det nødvendige i at gå i krig. Det er et gammelt trick!

Intersol.dk/intersol/globalt/2911/masseprotest-i-tyrkiet-mod-truende-krig-mellem-tyrkiet-og-syrien



ANTIKRIGSBEVÆGELSEN: FRA BEVÆGELSE TIL NETVÆRK TIL?

Af Lene Junker fra Enhedslisten og Nej Til Krig.

Jeg var med til European Social Forum i Firenze i 2002, hvor en million råbte ”Ingen krig mod Irak”. Og jeg var med til at organisere den fælles antikrigsdag 15. februar 2003, som samlede millioner af mennesker verden over. Alligevel gik Bush, Blair og Fogh gik i krig og kaldte os ”Saddam-elskere”.

Antikrigsbevægelsen for 10 år siden blev båret af aktivister fra venstrefløjen og aktivt støttet af SF, Enhedslisten og dele af Socialdemokratiet og fagbevægelsen. Der blev skabt en bred alliance på en enkelt og konkret slogan: Ingen krig mod Irak. Da Danmark sneg sig ud af Irak i 2006, kom Afghanistan-krigen i fokus. Modsat Irak-krigen blev den opfattet som ”en god krig”. Dette billede begyndte at krakelere, men det betød ikke en styrkelse af antikrigsbevægelsen, tværtimod.

Der er tre vigtige grunde til det: For det første er der sket en bevidst militarisering af samfundet. For det andet har den vedholdende muslimhætz gjort det lettere for mange at acceptere krigens ”nødvendighed”. Og for det tredje forlod SF antikrigsbevægelsen og blev en del af forsvarsforligene som et led i at blive regeringsparat. Enhedslisten trådte et skridt tilbage, satsede på et FN-spor og var skræmt over Talibans tilbagevenden i Afghanistan.

I 2009 fejrede NATO 60 års jubilæum. Nej Til Krig deltog i en international kampagne og inviterede til bredt samarbejde i Danmark. Vi forsøgte at samle de forskellige freds- og antikrigsgrupper i Danmark til at lave en fælles kampagneavis og markere dagen. Det lykkedes desværre ikke.

På Flagdagen den 5. september lancerede vi en ”Gør Flagdagen til en fredsdag” kampagne. Den var en invitation til alle om, at lave aktioner, happenings, lystænding, antimilitaristiske zoner mv. lokalt. Nej Til Krig lancerede idéen, deltog i møder rundt omkring i landet og lavede plakater og løbesedler, som andre alle kunne bruge. Samlet set deltog Aldrig Mere Krig, Fredsvagten, Kvinder i Sort, Nej Til Krig, Århus mod Krig og Terror og Enhedslisten i Vejle og Østerbro med egne aktiviteter. Måske er det en god model for at udvikle samarbejdet?

I dag er der ikke en antikrigsbevægelse. Men der forskellige antikrigsnetværk, som indimellem arbejder sammen. Der er ingen politiske partier, som prioriterer antikrigsarbejdet. Der er meget få kritiske journalister og kulturpersoner, som er direkte involveret. For unge er dansk krigsdeltagelse en almindelig ting. De har aldrig kendt andet.

Vi skal lave fælles konkrete happenings og aktioner, hvor vi udfordrer militarismens/krigens logik og menneskelige konsekvenser. Vi skal have plads til forskellige synspunkter og debat. Vi skal altid række ud efter det flertal i befolkningen, som deler vores synspunkter eller er skeptiske overfor militarismen. Som medlem af Enhedslisten har jeg kæmpet for, at Enhedslisten får en skarpere og mere aktiv antikrigsprofil. Jeg synes ikke, det er lykkedes, endnu. Men jeg ved, at rigtig mange Enhedslistemedlemmer er positive, så her ligger et stort potentiale.

Læs uforkortet på Modkraft.dk/artikel/antikrigsbevægelsen-fra-bevægelse-til-netværk-til

Kontakt: Landsadresse: Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm Telefon: +45 97373163 E-mail: info@AldrigMereKrig.dk Besøg vores websted: www.AldrigMereKrig.dk		Bank: Arbejdernes Landsbank, Reg.nr: 5396 Konto. nr: 0309139 Giro på posthus: nr. 80237278. Regnskabsfører (kasserer): Poul Pedersen Fyrresvinget 35, 8600 Silkeborg, tlf. 8683 6690 Poul@AldrigMereKrig.dk			
Hovedbestyrelse: Geert Grønnegaard, Leragervej 8, 4174 Jystrup Tlf.: 5752 8250 Hermod Folke Hansen, Nørremarksvej 4, 6880 Tarm Tlf.: 9737 3163 Mobil: 2062 31263. Mail: info@aldrigmerekrig.dk Arne Hansen, Sønderjyllands Allé 35, 9900 Frederikshavn Tlf.: 9842 5542 Mobil: 3042 0818. Mail: arne@aldrigmerekrig.dk www.ArneHansen.net Majken Jul Sørensen, Sparsnäs 1010, 66891 Ed, Sverige. Mail: majken@aldrigmerekrig.dk Ny bog: aldrigmerekrig.dk Frands Wisbech Frydendal, Rådmands Boulevard 8 1th, 8900 Randers. Mail: frands@aldrigmerekrig.dk Tlf.: 5176 8486. Peter Henning, Unnasvej 3, 3000 Helsingør Tlf.: 2927 9615 Mobil: 2927 9615. Mail: peter@aldrigmerekrig.dk Poul Pedersen, Fyrresvinget 35, 8600 Silkeborg Tlf.: 8683 6690 Mobil: 4045 0847. Mail: poul@aldrigmerekrig.dk www.PAXmusik.dk Suppleanter: Peder Frode Hansen Skårupvej 7, 7700 Thisted Tlf.: 9797 4215 Tom Vilmer Paamand, Sportsvej 30 C, 8654 Bryrup Tlf.: 3694 8328 Mobil: 5051 0328. Mail: tom@aldrigmerekrig.dk www.FRED.dk					
AMKs Bestyrelse					
					
Geert	Arne	Hermod	Peter	Frands	Frode
		Redaktionen modtager gerne stof fra medlemmer og andre, helst i elektronisk form og udenlandske tekster oversat. Redaktionen gør opmærksom på at henvisninger og artikler i bladet kan have indhold, der ikke nødvendigvis udtrykker redaktionens eller AMKs holdninger. Stof til Redaktion Peter Henning og Poul Pedersen.			
Tom	Poul				

Afs: Aldrig Mere Krig

B post

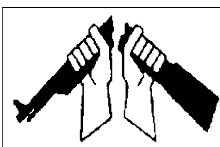
Landskontoret
Nørremarksvej 4
6880 Tarm

Til:

Bliv medlem af AMK

Støt freden – "knæk et gevær med os

Der er brug for pacifistiske synspunkter mere end nogensinde. Vi har brug for dig. Vi har brug for at blive flere



Vi arbejder på at finde alternativer til oprustning og på at udvikle forsvarsformer, der bygger på ikke-vold. Aldrig Mere Krig er ikke knyttet til noget parti eller nogen religiøs forening.

__Oplysning om Aldrig mere krig

Inkluderet i medlemskabet er bogen "Krudt uden Kugler" og AMKs emblem

<input type="checkbox"/> _Enkeltperson	kr. 225
<input type="checkbox"/> _Par	Kr. 300
<input type="checkbox"/> _Uddannelsessøgende	Kr. 150
<input type="checkbox"/> _Pensionist	Kr. 150
<input type="checkbox"/> _Civil Værnepligtig	Kr. 150

Navn

Adresse

Tlf.

E-mail

At være pacifist er en livsholdning. Aldrig Mere Krig blev startet i 1926 og er i dag en af landets ældste fredsorganisationer.

- derfor er AMK en gammel forening, der ikke kun kører på enkelte mærkesager
- det er livet det drejer sig om, og den "sag" forældes ikke.

Fred er en menneskeret -- Krig er en forbrydelse mod menneskeheden

Konflikter bør altid løses med fredelige midler

Læs principprogram og vedtægter:

www.AldrigMereKrig.dk/sider/vedtaegt.htm